

Epistola lui Iuda sau Ultimile zile ale creștinătății

Avertisment serios pentru toți copiii lui Dumnezeu
de H. Rossier

Dragi frați și surori

Epistola pe care o avem sub ochi, deși foarte scurtă, cuprinde o vastă perioadă istorică: ea ne prezintă apostazia creștinismului, de la primele elemente ale răului care s-au strecurat în timpul apostolilor, printre creștini, până în ziua în care judecata definitivă va cădea asupra creștinătății. Această epistolă ne arată cum Biserica, părăsind adevărurile pe care i le încredințase Dumnezeu, a înaintat în nelegiuire, care își va avea punctul culminant în respingerea Tatălui și a Fiului. În acea vreme, viitoare încă, întunericul moral va înlocui lumina Evangheliei care strălucește încă astăzi în lume; cu toate acestea, vedem acum deja la lucru, toate elementele care caracterizează această apostazie; și Epistola lui Iuda ne învață cu privire la atitudinea pe care trebuie să o ia fiecare creștin în zilele noastre cu privire la rău și la felul în care Îl poate glorifica pe Dumnezeu în aceste împrejurări triste. Pentru că, să nu uităm: într-o vreme de nenorocire, creștinul Îl poate glorifica pe Dumnezeu la fel de deplin ca în zilele cele mai înfloritoare ale Bisericii primare.

Împrejurările s-au schimbat, fără îndoială, dar Dumnezeu poate fi cinstit de ai Săi, cinstit în alt mod, dar la fel de adevărat ca atunci când Duhul a căzut asupra ucenicilor la Rusalii. Dumnezeu nu ne cere astăzi să reclădim starea de lucruri distrusă din greșeala noastră, nici să ne purtăm în mijlocul creștinătății ca și cum ea ar fi în ordine, închizând ochii asupra declinului ei, ci ne descoperă o cale care duce în mijlocul ruinelor, o cale aprobată și cunoscută de El, pe care ochiul vulturului nu ar fi putut-o descoperi niciodată, dar pe care credința învață să o deosebească.

Remarcați mai întâi modul general în care Iuda îi caracterizează pe creștinii cărora le scrie: „Iuda, rob al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov, către cei chemați, preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos” (v.1). Celelalte epistole li se adresează cu cuvinte foarte diferite; este adevărat că sunt numiți de două ori „sfinți chemați”, adică sfinți prin chemare, dar niciodată, pe scurt, „chemați”. Când Dumnezeu vrea să câștige un suflet pentru El, începe prin a-l chema. Astfel a făcut cu Avraam,

tatăl celor credincioși; și nu s-ar putea da copiilor lui Dumnezeu o caracteristică mai generală decât aceasta; ea îi cuprinde pe toți (*), pentru că toți sunt chemați, fără nici o excepție.

(*) Este util să facem observația că avem aici un mic detaliu de construcție, redat imperfect în franceză. Accentul cade numai pe cuvântul „chemați”. Cuvintele „preaiubiți” și „păstrați” nu sunt decât o adăugire. Ca și cum am spune, adresându-se elvețienilor: lubiților și vitejilor aliați.

Nu găsim aici o intenție evidentă? Această epistolă care se ocupă de timpul actual, face apel la *toți* copiii lui Dumnezeu, fără a exclude nici unul, fără deosebire de umblare, cunoaștere, fără a ține cont de ce i-ar putea diviza. Toți sunt deci responsabili de a asculta și de a se conforma; de aici acest termen „chemați”, totodată atât de larg și atât de individual.

Când un apostol se adresa unei adunări locale, un creștin care nu făcea parte din ea ar fi putut (în aceasta, fără îndoială, tare nepriceput) să nu se considere obligat prin întregul conținut al epistolei sale; cu luda, un asemenea gând ar fi de neiertat.

Fiecare dintre membrii familiei lui Dumnezeu, în această lume, trebuie să își zică: Domnul mi se adresează aici în mod personal, individual.

Este de remarcat că două lucruri dau acestor „chemați” o siguranță absolută cu privire la relația lor cu Dumnezeu. Ei sunt „preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos”. Nu ar trebui să existe niciodată, în marea familie a lui Dumnezeu, un singur suflet care să se îndoiască de legătura sa cu Tatăl și care să nu aibă siguranța mântuirii sale. Cei care se îndoiesc de ea să mediteze la aceste cuvinte. Dragostea Tatălui față de voi este la fel de desăvârșită ca dragostea Lui față de Isus Hristos, preaiubitul Său; de aceea El vă zice: „Preaiubiți în Dumnezeu Tatăl”. Siguranța voastră este la fel de desăvârșită ca cea a lui Isus Hristos, de aceea vă zice: „Păstrați în Isus Hristos”. Dacă mântuirea celor chemați ar depinde de credințioșia lor, nici unul dintre ei nu ar ajunge la capătul cursei. Nu putem nici să ne păstrăm, nici să ne mântuim. Siguranța noastră eternă este asigurată, nu pentru că suntem credincioși, ci pentru că Dumnezeu dragostei ne vede în Hristos înaintea Lui. Salutul apostolului este de o mare importanță: „Îndurare vouă și pace și dragoste să vă fie înmulțite!” (v.2). În epistolele către Timotei, cuvântul „îndurare” face parte din salut, dar nici o epistolă

adresată unui ansamblu de credincioși nu conține acest cuvânt. Deoarece îndurarea este un lucru necesar, nu unei colectivități, ci fiecărui credincios în mod individual. Sunt o biată ființă slabă, căreia îi lipsesc multe gesturi frumoase, expusă pericolelor continue. Starea mea atrage mila divină care îmi vine în ajutor, mă avertizează, se interesează de toate detaliile umblării mele. Aceasta este trăsătura îndurării. Dar aici, o epistolă colectivă, adresată fără deosebire tuturor celor chemați, invocă asupra lor îndurarea. Cum se explică această anomalie? Prin motivul, foarte serios, că într-o vreme de nenorocire, mărturisirea creștină ia un caracter tot mai individual. Aceasta nu înseamnă nicidecum, cum auzim spunându-se uneori unor credincioși descurajați în prezența invaziei rapide a răului, că mărturia creștină nu mai poate avea caracterul colectiv al unei adunări de sfinți. Cei care vorbesc astfel sunt într-o mare eroare, și chiar Epistola lui Iuda este dovada. Ea menționează oameni care s-au strecurat printre credincioși, care sunt stânci ascunse la mesele lor de dragoste; chiar prezența lor este deci o dovadă că există o adunare a sfinților. Dar învățătura pe care o primim aici, este că suntem obligați, în prezența stării morale îngrozitoare a creștinătății, să fim tot mai credincioși în mărturia noastră individuală, deoarece Dumnezeu ține cont de aceasta în mod special. Fără îndoială, este un privilegiu imens pentru inima creștinilor pricepuți, să se poată bucura împreună la masa Domnului, semn prin excelență al mărturiei colective, și vestirea unității trupului lui Hristos, într-un timp în care este ca și călcată în picioare de creștinătatea mărturisitoare. Că această mărturie este astăzi de o slăbiciune extremă, comparativ cu ceea ce s-a întâmplat în trecut, nu mai este nevoie să o spunem, și totuși Dumnezeu ține cont de ea, deoarece tot ce este cel mai însemnat în creștinism, venerația, se leagă de adunarea copiilor Săi, în afara lumii. Dar noi insistăm că, dacă mărturia noastră colectivă poate fi atât de răutăcioasă încât se reduce la adunarea a doi sau trei în jurul Domnului, mărturia individuală nu ar trebui nicidecum să sufere de asemenea piedici. Ea poate fi la fel de puternică precum atunci când Duhul Sfânt îi umplea în mod individual pe creștini în timpul de început al Bisericii. Puterea Duhului Sfânt în om nu este mai limitată decât atunci, dacă avem grijă să nu întristăm acest oaspete divin în umblarea noastră, atunci când gustul pentru plăcerile lumii și necredincioșia Bisericii, nenorocirea ei în sfârșit, restrâng în mod necesar lucrarea Duhului în adunare.

O mărturie individuală menținută cu credincioșie în timpul prezent, o despărțire sfântă de rău sub toate formele lui, sunt cu atât mai necesare cu cât, datorită nelegiurii dominante în Biserică, nu putem găsi mult sprijin și ajutor printre frații noștri, dar ne rămâne Domnul și putem să ne bazăm în întregime pe El.

Aici, mulți creștini mă vor întreba poate. Nu vorbiți, vor zice ei, de înaintarea răului, de starea de ruină a creștinătății, de judecata sa iminentă. Păreți că intenționat vă faceți că nu vedeți tot binele care se face în jurul dumneavoastră, activitatea din bisericile noastre, efortul considerabil al carității, solidaritatea, care caracterizează astăzi lumea creștină, imensele sume folosite în scopul de a face să înainteze împărăția lui Dumnezeu. Sunt departe de a nega tot ceea ce credința înfăptuiește la copiii lui Dumnezeu, dar răspund celor care raționează astfel: Dumnezeu nu consideră starea creștinătății nici ca dumneavoastră, nici ca lumea. El judecă starea oamenilor după felul în care se poartă față de Fiul Său și față de Scripturile care Îl descoperă, și nu sunteți sinceri dacă încercați să negați că mediul mărturisitor din care faceți parte se îndreaptă rapid către părăsirea Cuvântului și negarea Fiului lui Dumnezeu. Acest caracter al judecății lui Dumnezeu este susținut de la începutul la sfârșitul Scripturilor. Starea morală a lumii față de Dumnezeu, nu progresul ei material, nici stima pe care o are în meritele ei și în devotamentul ei, ne dă măsura judecății lui Dumnezeu. Apostazia totală constă în negarea Tatălui și a Fiului, și aceasta este printre altele, ceea ce Epistola lui Iuda, Epistola a doua a lui Petru și Epistola întâia a lui Ioan, pun în evidență. Satan are o mie de mijloace de a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu și a-i orbi hrănindu-le orgoliul și ocupându-i cu progresul lor, nu este cea mai mică dintre cursele sale.

„Îndurare vouă și pace și dragoste să vă fie înmulțite!” (v.2) Dragi frați și surori, iată ce ne dorește apostolul tuturor. El nu vorbește aici de pacea cu Dumnezeu și de dragostea Lui, la care nu rămâne nimic de adăugat, ci dorește să le realizăm în practică. El cunoaște dificultățile creștinilor în aceste zile din urmă, când lumea este caracterizată pe de o parte de agitația continuă, pe de alta de răcirea tuturor afecțiunilor legitime și prin egoismul care primează în fața oricărui considerent. „...dragostea să vă fie înmulțite!” (v.2). Cred, dragi prieteni, că dacă în zilele noastre, cei „chemăți” de Domnul ar primi în inimile lor ceea ce Duhul lui Dumnezeu le dorește aici, ar fi toți buni martori ai lui Isus Hristos. Dușmanul caută cu orice chip să răcească dragostea care este

legătura între copiii lui Dumnezeu. Nu trebuie să reușească aceasta! Nu ne este niciodată greu să vedem răul, să îl semnalăm, să îl detaliam la alții; dar a descoperi răul este un remediu? Nu, dragostea este cea care îl vindecă, care ridică și îndreaptă pe frații noștri în umblarea lor. Harul câștigă inima; severitatea poate reprimă răul, dar niciodată nu a câștigat pe nimeni. Dacă așa stau lucrurile cu frații noștri, la fel este cu Evanghelia vestită lumii. Harul atrage, atinge conștiința, produce pocăința, aduce la Hristos, și dacă este necesar a spune omului adevărul, a-l face să înțeleagă starea lui de îndepărtare de Dumnezeu, este tot harul care scoate la iveală această stare pentru a o remedia, pentru că harul și adevărul sunt venite de la Isus Hristos. Într-un timp în care dragostea multora s-a răcit și când nelegiuirea prevalează, nu avem toți nevoie ca dragostea să ne fie înmulțită?

Apostolul abordează acum chiar subiectul epistolei sale. „Preaiubiților, dându-mi toată silința să vă scriu despre mântuirea noastră comună, am fost nevoit să vă scriu, îndemnându-vă să luptați pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna” (v.3). Primul său gând a fost să ia pana, plin cum era de marea dorință de a le prezenta un subiect care va aduce întotdeauna bucurie celor răscumpărați: „mântuirea noastră comună”. Înainte de orice alt lucru, ar fi vrut să îi facă să se bucure pe credincioși, în comuniune unii cu ceilalți, de minunățiile lucrării Mântuitorului... Dar pana îi cade din mâini. Ce s-a întâmplat? S-au ivit pericole, și acești bieți creștini nici nu bănuiesc! Este urgent să fie avertizați, ca să nu-și slăbească vigilența într-o inactivitate periculoasă. Apostolul abandonează deci primul său plan și reia pana pentru a-i îndemna să lupte pentru credință. Dragi prieteni! acest îndemn este mai actual ca oricând. Războiul este declarat, dușmanul lansează o expediție militară; vă amenință pericole din toate părțile; vă sunt întinse curse; prefăcătoria ascunsă vă înconjoară. Poate oile Domnului nu sunt în gardă împotriva acestor străini care vin la ele cu discursuri frumoase și cuvinte măgulitoare căutând să sape bazele credinței lor. Poate inimile lor nu sunt destul de simple pentru a urma doar vocea bunului Păstor. Apostolul s-a hotărât să ne scrie. Este vorba de a ne trezi, a ne scula, a lupta împotriva puterii răului care ne înconjoară puterii răului care ne înconjoară. Care este drapelul pe care suntem chemați să îl păstrăm? „Credința dacă sfinților odată pentru totdeauna”.

Găsim într-o mulțime de pasaje pe care ar dura prea mult ca să le enumerăm, că această credință nu este aici darul lui Dumnezeu, pus în inima noastră și făcând-o capabilă să înțeleagă

mântuirea: „Credința” este ansamblul învățaturii creștine propovăduită sfinților și pe care credința lor o pricepe. Ori, caracteristica răului, în ultimele zile, este părăsirea acestei învățături. Remarcați odată aceste cuvinte. Această învățatură a avut loc odată; ea este neschimbată și nu a primit nici o schimbare. Când scria Iuda, el vorbea de această învățatură ca aparținând trecutului; era vorba de ceea ce învățaseră primii creștini prin cuvântul apostolilor. Această învățatură o avem acum în Cuvânt. Dumnezeu a avut grijă, pe rând, să o pună pentru noi în Sfintele Scripturi, și ea nu există în nici o altă parte.

Cât de mult țin să vă conving, preaiubiților, ca marea sarcină care ne revine astăzi este să menținem cu mână sigură drapelul care ne-a fost încredințat, și în jurul căruia trebuie să se strângă toți cei „chemați”, fără excepție, drapel pe care sunt scrise două nume care alcătuiesc unul singur: Cuvântul lui Dumnezeu și Domnul Isus Hristos!

Când ne aflăm în lupta cu răul moral care crește în fiecare clipă în lume, etalează pretutindeni disprețul pentru religie și necredința și, pericol și mai mare, face apel la rațiune pentru a răsturna adevărul, să nu credeți că trebuie să ne angajăm în multe controverse. Suntem prea nesatisfăcători pentru această sarcină, și sunt convins că, în starea noastră de slăbiciune, nici nu suntem capabili. În timpul Reformei și chiar până în secolul trecut, controversa, fără a convinge adversarii, putea să întărească sufletele creștinilor în lupta cu dușmanul. Din cauza puținei noastre puteri, rolul nostru actual este mai degrabă să nu ne lăsăm abătuți de la lucrurile care le-au fost odată propovădite sfinților și să le ținem cu tărie. În aceasta constă lupta Filadelfiei: „Ține cu tărie ceea ce ai”, îi spune Cel Sfânt și Adevărat (Apocalipsa 3:11). Să nu credeți că aceasta cere multă cunoaștere și inteligență; nu este nevoie decât de un lucru foarte simplu, dragostea pentru Hristos, și cel mai neștiutor dintre noi o poate avea. Dacă Domnul ocupă, în inimile noastre locul care I se cuvine, vom obține cu siguranță victoria, pentru că Satan nu poate face nimic împotriva Lui, și noi vom păstra credința propovăduită sfinților, pentru că ea nu îl are decât pe El ca obiect al ei.

Vedem, prin această epistolă, că în timpul în care scria apostolul, diviziunea, deja din punct de vedere moral la lucru în Biserică, nu era încă un fapt împlinit. Ea nu a avut loc decât după dispariția ultimului apostol, dar Iuda prevede și anunță ce avea să se întâmple și face apel, cum am văzut, la ansamblul familiei lui Dumnezeu, în înțeleșul cel mai simplu și cel mai larg, pentru ca

nici un creștin să nu poată să evite datoria sa, când este vorba să respingă atacurile împotriva credinței. Este de notat că starea creștinilor cărora le scria apostolul, era foarte departe de ceea ce ar fi trebuit să fie. Le spune: „Aș vrea dar să vă amintesc, vouă, care ați cunoscut toate odată pentru totdeauna”. Erau pe punctul de a uita aceste lucruri, odinioară bine cunoscute, care le fuseseră propovăduite odată, la început. Primiseră ungera Duhului Sfânt, prin care cunoșteau toate lucrurile, dar credința lor slăbise, gândurile lor se întorseseră după lume, și Iuda simțea nevoia să le amintească ceea ce privea locul către care îi purtau privirile poftii. La fel apostolul Petru, în a doua sa epistolă, simțea nevoia să îi trezească pe creștinii adormiți prin aducere-aminte (2 Petru 1:13). Și noi, credincioșii de astăzi, credem că nu este timpul să ni le amintim? Ne-am trezit deja din somnul nostru? Trâmbița luptei a sunat de mult. Așteptăm noi, pentru a ne strânge în jurul drapelului, ca dușmanul să ne surprindă fără apărare și doborâți, spre rușinea Căpeteniei glorioase care ne conduce?

O! de am auzi aceste cuvinte ale apostolului: „Trezește-te, tu care dormi, și scoală-te dintre morți, și Hristos va străluci asupra ta!”

A doua parte a Epistolei lui Iuda (v.5-16), ne descrie răul care caracterizează ultimele zile. Simt puternic, dragi frați și surori, că subiectul cu care vă rețin nu este nici îmbucurător, nici ziditor, dar în unele momente, Dumnezeu ne aduce la marginea prăpastiei și ne obligă să ne aruncăm ochii asupra ei. Această priveliște este foarte salutară, atunci când, ca Lot, am fost ispitiți de frumusețea aparentă a câmpiei Iordanului. Să ne amintim numai că, dacă este vorba de împotrivirea la rău, nimic nu ne face să fim capabili de aceasta ca a fi ocupați cu binele. Reflectând la aceasta, veți vedea că „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6), pentru a ne împotrivi în ziua cea rea, constă, înainte de toate, într-o stare bună a sufletului, și că victoria depinde în întregime de aceasta. Doar cuvintele nu aduc victoria, ci o viață consacrată lui Hristos și trăită în comuniune cu El.

„Pentru că s-au strecurat anumiți oameni, care de mult sunt scriși, dinainte, pentru această judecată, neevlavioși, schimbând harul Dumnezeului nostru în destrăbălare și tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos” (v.4). Acești oameni se strecuraseră printre credincioși, introducând „erezii distrugătoare” (2 Petru 2:1). Dar Cuvântul ne descoperă cu privire la ei, că în timpurile vechi, în timpurile de altădată, acești oameni, care au venit pe neașteptate la atât de mult timp după, fuseseră

„scriși dinainte, pentru această judecată”. Acest cuvânt nu înseamnă nicidecum că Dumnezeu i-a predestinat la judecata eternă, gravă eroare care făcea parte din învățătura lui Calvin. Acest pasaj vrea să spună că Dumnezeu vorbise dinainte despre acești răi ai sfârșitului și vestise din timpurile vechi subiectul acuzației (Krima) care apăsa asupra lor, și ca urmare a căreia vor fi condamnați. Prima oară când un profet (Enoh) a apărut în lume, a vestit că o acuzație va fi pusă asupra celor răi din zilele noastre, și va aduce ca urmare a sa o judecată teribilă asupra lor. O! de ar putea ei să-și deschidă ochii la timp pentru a afla soarta care îi amenință și a cunoaște oroarea pe care Dumnezeu o are față de învățăturile lor, dovedită de faptul că a condamnat de la începutul lumii, înainte de potop, principiile propovăduite astăzi.

Acești oameni sunt „neevlavioși, schimbând harul Dumnezeului nostru în destrăbălare și tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos”. Două caracteristici ale răului sunt marcate aici, ca să le putem recunoaște cu ușurință. Acești neevlavioși de care vorbește apostolul, sunt oamenii din zilele noastre care nu sunt născuți sub regimul legii, ci sub cel al harului. Ce fac ei cu el? Îl disprețuiesc, nu țin cont deloc de obligațiile morale pe care el le impune și profită de el pentru a se deda la o corupție fără frâu.

A doua caracteristică a neevlavioșilor este că ei îl tăgăduiesc „pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos”. Această expresie revine de multe ori în cursul acestei epistole. Cuvântul nu spune aici că neevlavioșii tăgăduiesc Persoana lui Hristos, ci că îl tăgăduiesc ca pe singurul nostru Stăpân și Domn. Nu acceptă autoritatea Lui, și aceasta caracterizează creștinătatea înainte de dezvoltarea finală a apostaziei. Acești oameni nu caută autoritatea decât în ei înșiși și în ceea ce ei fac apel la conștiința lor. Este „nedreptatea” de care vorbește 1 Ioan 4:3, voia proprie sau refuzul oricărei legi în afara sinelui, fiecare fiind lege pentru el însuși. Drepturile lui Hristos sunt astfel călcate în picioare; Cuvântul Lui nu face legea; fiecare este liber să îl judece, să ia din el ce îi convine, să respingă ce nu îi convine. Să nu uităm că acești „neevlavioși” mărturisesc adesea cea mai mare admirație și cel mai profund respect pentru Persoana lui Isus, respingând în același timp domnia lui Hristos. Înaintea Cuvântului care îl descoperă, își rezervă dreptul și autoritatea de a judeca, care aparțin numai lui Dumnezeu. Religia lor este deci înălțarea omului și va fi aceasta tot mai mult, până în ziua în care „omul păcatului”

se așează în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2:4).

După ce a arătat cele două caracteristici ale celor „neevlavioși”, părăsirea harului și respingerea autorității Domnului, apostolul trece la judecata răului, dar stabilește mai întâi că, din partea lui Dumnezeu, nu i-a lipsit nici un ajutor omului. Istoria poporului lui Israel aduce mărturie despre aceasta; Dumnezeu îl salvase din țara Egiptului prin răscumpărare; de ce a fost atunci poporul omorât în deșert? Pentru că *nu au crezut*, lipsa de credință era temeiul judecății lor, pentru că nu există binecuvântare reală care să nu depindă de credință.

Ca pentru Israel, necredința creștinătății mărturisitoare formează temeiul judecății sale; dar, înainte de toate, apostolul vrea să caracterizeze apostazia, consecință a acestei necredințe, și judecățile care o ajung. Dumnezeu, zice el, „pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, îi ține în lanțuri eterne, în întuneric, pentru judecata zilei celei mari” (v.6). Sub orice formă ar fi, părăsirea originii noastre este apostazie. Apostolul face aluzie la evenimente misterioase povestite în Geneza, și pe care Cuvântul le lasă să cadă în întuneric, ca îngerii căzuți care le-au provocat: Nu ține de noi să ridicăm acest vâl, dar ceea ce știm, este că judecata zilei celei mari va lovi aceste duhuri stricate, precum chinul focului etern care a lovit deja cetățile nelegiuite ale Sodomei și Gomorei care făcuseră „la fel ca ei” (v.7).

Găsim deci aici două feluri de judecată, una viitoare, cealaltă imediată și definitivă, una sub întuneric, în lanțuri, pentru a aștepta sentința tribunalului divin, cealaltă actuală prin focul care este un foc etern.

Iuda trece acum la cei răi care trăiau în vremea lui și al căror caracter se va accentua tot mai mult, până la judecata finală. „Totuși, și acești visători întinează în același fel carnea și disprețuiesc stăpânirea și hulesc gloriile” (v.8). Îi numește visători, oameni care sunt conduși nu de adevăr, ci de o imaginație care nu cunoaște reguli. Din momentul în care omul părăsește Cuvântul lui Dumnezeu, nu are nici un motiv să nu se dea pe mâna neroziei și a basmelor (*).

Acești visători au două trăsături deja menționate în versetul 4: întinează carnea, disprețuiesc stăpânirea și hulesc gloriile. Disprețuirea domniei lui Hristos are drept consecință fatală o atitudine injurioasă față de glorie, în timp ce creștinului recunoscând autoritatea Domnului, nu îi este greu să se supună stăpânirii celor care sunt rânduiți de El. Acești oameni erau

judcători fără moralitate sau tirani sângheroși, față de care credinciosul se supunea, cu excepția lucrurilor în care ascultarea de Dumnezeu primează față de cea care este datorată oamenilor. Chiar arhanghelul Mihail (v.9) n-a îndrăznit să aducă împotriva o învinuire de hulă împotriva lui Satan, care încerca să pună mâna pe trupul lui Moise, fără îndoială pentru a ispiti din nou poporul și a-l duce în idolatrie.

(*) Nu este uimitor să vedem că, în această epistolă atât de scurtă, Dumnezeu opune visărilor oamenilor mai multe *revelații*, care nu sunt menționate nicăieri în altă parte, pentru a arăta că numai ce intră în cadrul Scripturilor are valoare?

„Dar aceștia hulesc tot ce nu cunosc; iar în tot ce înțeleg din fire, ca animalele fără rațiune, în aceste lucruri se strică” (v.10). Cuvântul „aceștia” ocupă un loc foarte important în această scurtă epistolă. El îi caracterizează pe oamenii care se ridică împotriva lui Dumnezeu în zilele lui Iuda, și în zilele noastre, până în momentul venirii Domnului pentru judecată. Acești oameni există deci în zilele noastre. Petru, în a doua sa epistolă, îi numește în același fel: „Dar aceștia, ca animale din fire, fără rațiune, făcute să fie prinse și omorâte, hulind în cele ce nu cunosc, vor pieri, de asemenea, în stricăciunea lor” (2:12). În ce termeni disprețuitori îi tratează Duhul lui Dumnezeu pe cei al căror orgoliu îndrăznește să se ridice împotriva lui Dumnezeu, care se laudă cu inteligența lor și se înjosesc la nivelul animalelor fără rațiune, pentru că ei cred, acești nesăbuiți, că omul care se lipsește de Dumnezeu poate fi inteligent!

Apostolul adaugă: „Vai de ei!” pentru că ei provoacă, pe de o parte disprețul lui Dumnezeu, și pe de altă parte, atrag judecata Lui. Domnul a anunțat nenorociri asupra cetăților Galileii; toți profeții Vechiului Testament asupra poporului evreu și a națiunilor; dar aici, ca în Apocalipsa (8:3), nenorocirea este pronunțată asupra creștinătății, nenorocire mai teribilă decât toate cele din timpurile de altădată, din cauza privilegiilor superioare acordate națiunilor creștine.

Dragi prieteni, credeți voi aceasta? Ați simțit nenorocirea care apasă asupra acestei lumi creștinizate în mijlocul căreia sunteți chemați să trăiți?

„Vai de ei! pentru că au mers pe calea lui Cain și s-au datat rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată, ei au pierit în răzvrătirea lui Core” (v.11). Găsim în acest verset trei exemple care ne descriu

înaintarea răului, de la începuturile sale până la apostazie, trei pași care conduc omul la revolta finală împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Hristos.

Primul caz este cel al lui Cain. Religia lui Cain nu admite ca blestemul lui Dumnezeu să apese asupra omului și asupra lumii, din cauza păcatului. Cain se prezintă înaintea lui Dumnezeu, cu ideea iluzorie că un păcătos poate, prin el însuși, să se pună în ordine cu Dumnezeu; de aceea el aduce cel mai frumos grâu al său, rod la muncii și eforturilor sale, ca jertfă lui Dumnezeu. Această religie firească, început al apostaziei, nu diferă de cea a oamenilor din zilele noastre, pentru că de „aceștia” vorbește apostolul, când zice: „Au mers pe calea lui Cain”. Religia constă în a se pune în ordine cu Dumnezeu prin faptele lor. Fără a ține seama de Cuvântul Său categoric, ea îndepărtează de conștiință gândul unei judecăți inevitabile. Dar exemplul lui Cain are și o altă însemnătate. Mărturia fidelă a lui Abel despre îndreptățirea prin credință, devine prilejul urii lui Cain împotriva fratelui său, imagine de asemenea a urii lumii împotriva credincioșilor, imagine și a urii poporului evreu împotriva lui Hristos. Această ură împotriva celor care sunt născuți din Dumnezeu caracterizează îndeosebi vremurile din urmă în toată Apocalipsa. Dacă acest Cain reprezintă starea lumii religioase în întregime, cazul lui *Balaam* are o însemnătate mai restrânsă. El este, dacă îndrăznesc să mă exprim așa, răul *eclezialic*. Știți ce era Balaam: un profet, nu un profet fals, deoarece de la Dumnezeu primise darurile sale, dar el le unea cu practici idolatre: el mergea „înaintea vrăjilor”. (*inexact*). El care cunoștea gândurile lui Dumnezeu, propovăduia, știind și vroind aceasta, erori, și în ce scop? Pentru răsplată! Era plătit pentru aceasta; câștiga o plată din propovăduirea lui, destinată să nimicească poporul lui Dumnezeu. Că Satan conducea jocul, puțin îi păsa lui Balaam, numai să se îmbogățească prin acest mijloc. El „a iubit răsplata nedreptății” (2 Petru 2:15). Apocalipsa ne descoperă o a doua trăsătură a lui Balaam, dezvoltare inevitabilă a celei dintâi. Ea ne vorbește de „învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor și să curvească” (2:14). Ea ne învață ceea ce cartea Numeri trece sub tăcere, că Balaam, văzând că răsplata îi scapă, i-a dat sfat lui Balac să-l ispitească pe Israel prin fiicele Moabului pentru a-l face să se închine înaintea lui Baal-Peor (Numeri 25:1-4).

Ce trist este să trebuiască să constatăm, dragii mei prieteni, că a propovădui o eroare pentru o răsplată este una dintre

trăsăturile apostaziei și aparține creștinismului zilelor noastre. Vedem urcând la amvon oameni care neagă cele mai importante adevăruri ale credinței și, propovăduiesc eroarea ascunzând-o sub cuvinte destinate să-i înșele pe cei simpli asupra otrăvii pe care ele o conțin. Această eroare nu este un lucru viitor, pentru că ea începea deja să se arate în zilele lui Iuda. Ea există astăzi, și Cuvântul lui Dumnezeu rostește nenorocirea asupra celor care o propagă. Găsim, în cazul lui Core, un ultim pas în rău: Ei „au pierit în răzvrătirea lui Core”. Core era un levit care avea ambiția de a uzurpa demnitatea lui Aaron în marea preoție. El vroia să stăpânească asupra poporului lui Dumnezeu punând mâna pe o funcție atribuită dintotdeauna fratelui lui Moise, și dată acum lui Hristos. Mai citiți, în cartea Numeri, că s-a asociat cu Datan și Abiram, rubeniți, care s-au ridicat împotriva lui Moise și au refuzat în mod cert să i se supună. Moise era pe vremea lui adevăratul rege în Israel (Deut. 33:5). Astăzi, adevăratul rege este Hristos căruia îi este dată autoritatea din partea lui Dumnezeu. Core, Datan și Abiram au refuzat să i se supună. Acesta este tipul de revoltă deschisă împotriva lui Hristos, ultima trăsătură, în parte încă viitoare, a apostaziei. Este aproape ziua în care creștinătatea nu-L va mai vrea, nici ca preot, nici ca Rege, nici ca Dumnezeu. Ea va renega pe Tatăl și pe Fiul. Această ultimă trăsătură, apostazia lui Core, este cea mai rea dintre toate. Vedem, prin judecățile care cad asupra acestor diverse personaje, cum apreciază Dumnezeu faptele lor. Cain, blestemat de Dumnezeu, este rătăcitor și fugar pe pământ; Balaam cade prin sabia lui Israel, cu regii Madianului; pământul îi înghite pe Core și tovarășii lui, și ei coboară de vii în mormânt, precursori ai ultimului lor reprezentant, Antihristul, care va suferi aceeași soartă în iazul de foc.

Aceasta este, dragi frați și surori, explicarea amănunțită a principiilor răului. Este necesar să ne dăm toți seama ce este lumea în raport cu Dumnezeu și soarta care o așteaptă, și dacă așa stau lucrurile, viitorul ei ne va umple de o milă profundă pentru ea și, cum vom vedea la sfârșitul acestei epistole, cu o râvnă arzătoare pentru a salva sufletele care fac parte din ea. Dar, pe de altă parte, nu vom putea căuta prietenia ei, în momentul în care judecata se află asupra capului ei. Moise zice poporului, în timpul revoltei lui Core: „Depărtați-vă din jurul locașului lui Core, Datan și Abiram!” (Numeri 16:24). Un israelit ar fi fost ascultător față de Cuvântul Domnului, dacă s-ar fi dus să le strângă mâna și s-ar fi

declarat prietenul lor? Această neascultare nu l-ar fi făcut mai degrabă să se expună pericolului de a le împărtăși soarta?

„Aceștia”, adaugă apostolul, „sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, ospătând împreună fără teamă, păstorindu-se pe ei înșiși: nori fără apă, purtați de vânturi, pomi tomnatici, fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați, valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinile lor, stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate” (v.12,13).

Toate aceste exemple ale sfârșitului, ca și cuvintele ieșite odinioară din gura profetului Enoh, au legătură cu „aceștia”, cu oamenii vremurilor de pe urmă, și aceste vremuri sunt, pentru noi, cele în care trăim. Apostolul mai adaugă la tabloul său o trăsătură generală, în care veți recunoaște lumea de astăzi: *neliniștea continuă* și agitația neîncetată. Ei sunt, zice el, nori fără apă, purtați de vânturi, valuri înfuriate ale mării. Isaia exprimă același gând: „Cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, și valurile ei aruncă afară noroi și mâl” (57:20). Dacă, din întâmplare, par să prindă rădăcină, sunt pomi... „de două ori morți, dezrădăcinați”. Da, lumea din zilele noastre realizează o mișcare continuă și cursa ei se accelerează tot mai mult. Precum căile ei ferate, automobilele ei, se precipită spre adâncuri, temându-se, se pare, să acorde o singură clipă cugetării, în această cursă vertiginoasă, pentru a întreba unde se duce, și pentru a-și privi cu atenție viitorul. Vai! precum stelele căzătoare, va dispărea în adâncurile eterne. Numai creștinul are odihnă în această lume, pentru că odihna lui este în Hristos. Inima și conștiința lui au clădit pe stânca veacurilor, temelia eternă a credinței.

Cu privire la „aceștia”, oameni ai economiei actuale, a profetizat Enoh, al șaptelea om de la Adam! „Iată”, spunea el, „a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au rostit împotriva Lui” (v.5). Enoh a profetizat înainte de potop. Evident, ochiul lui de profet vedea judecata care, câteva secole mai târziu, avea să cadă asupra lumii prin potop, dar el privea mult mai departe în viitor. Profetia lui, pete mii de ani, ajunge până în zilele noastre, fiindcă ne vorbește de venirea lui Hristos pentru judecată cu zecile de mii de sfinți ai Săi. Enoh aștepta, nu potopul prin care n-a trecut, ci pe Domnul. De aceea speranța lui a fost realizată; a fost răpit fără să treacă prin moarte, și se va întoarce

cu Hristos, când va veni El, însoțit de oștirile Sale, ca să se răzbune pe oamenii neevlavioși din zilele noastre.

După ce a înfățișat pe cei neevlavioși în raporturile lor cu Dumnezeu, apostolul ia în considerare și *caracterul lor moral*. Această examinare este foarte importantă, pentru că se întâmplă în fiecare zi, când vorbim de starea îngrozitoare a celor neevlavioși, ca persoane bine intenționate să ne răspundă: Fără îndoială, este trist că gândesc altfel decât noi cu privire la aceste subiecte, dar sunt oameni onorabili, devotați, ireproșabili în conduita lor, etc. Cuvântul vorbește despre ei în acest fel? Să ascultăm ce ne spune despre aceasta: „*Aceștia* sunt cântitori, nemulțumiți, umblând după poftele lor; și gura lor vorbește cuvinte umflate, admirând persoane pentru câștig. „Nemulțumiți”, nu este aceasta, într-adevăr, ceea ce caracterizează din ce în ce mai mult astăzi lumea care trăiește fără Dumnezeu? Un vâl de nemulțumire și de tristețe amară se întinde pretutindeni asupra spiritelor; se caută a-l îndepărta printr-o agitație febrilă, dar fără a reuși. S-a găsit vreodată în lume un om fericit? Ba mai mult, gândul că alții au atins ceea ce ai doarec, dă naștere geloziei în inima lor: ei sunt nemulțumiți. Apostolul adaugă că ei umblă „după poftele lor, și gura lor vorbește cuvinte umflate”. Lauda, mulțumirea de sine, pretenția virtuții, umblă în înțelegere cu căutarea în ascuns a dorințelor secrete ale inimii lor. În sfârșit, ai admira „persoane pentru câștig”. Nu acesta este obiceiul lumii? Mărturisim admirația pentru alții, spunem cuvinte plăcute, pentru câștigul pe care ni-l aduce flatarea.

Tocmai am urmărit până la capăt această tristă enumerare de elemente ale răului, desfășurate deja pe larg în zilele noastre, dar care sunt pe cale de a-și precipita cursul în chip irezistibil. Este apostazie precum avalanșele care se formează în munții noștri. La început nu sunt decât fragmente de gheață, rostogolindu-se pe o pantă de zăpadă. Aceste fragmente antrenează altele și deodată, cu o rapiditate vertiginoasă, acest torent solid se precipită, zdrobind totul în calea sa, până ce umple valea cu resturile sale. Acest cataclism moral al sfârșitului, lumea actuală poate să-l aștepte din clipă în clipă.

Tocmai am văzut starea actuală a creștinătății și judecata pe care o va atrage ea. Acum, apostolul se adresează credincioșilor, vouă tuturor, preaiubiți, chemați ai lui Isus Hristos, pentru a vă îndemna: „Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spunea” (v.17). Aceste cuvinte, „dar voi” sunt opusul cuvântului „aceștia”.

Pe voi, copii ai lui Dumnezeu, vă învață Duhul Sfânt ce aveți de făcut și care este apărarea voastră în prezența răului în creștere. Vă aduc la Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum v-a fost transmis în Noul Testament de apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Epistola a doua a lui Petru, care cuprinde același îndemn, adaugă la Noul Testament conținutul celui Vechi: „Ca să vă amintiți”, zice el, „cuvintele vorbite mai înainte prin sfinții profeți și porunca Domnului și Mântuitorului, prin apostolii voștri” (3:2). La fel, versetul 18 al epistolei noastre: „Cum vă spuneam că, la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori, umblând după poftele neevlavioase”. Trebuie să amintim că la „sfârșitul timpului” sau „în zilele de pe urmă”, vor apărea pe neașteptate batjocoritori. Apariția lor actuală ne dovedește că am ajuns cu siguranță la ultimele zile.

Pe de o parte, simțim o mare ușurare gândindu-ne că, în foarte puțin timp, tot acest rău va sfârși a se dezvolta și că vom fi introduși în gloria Domnului nostru Isus Hristos; dar, pe de altă parte, constatarea că această ultimă formă a răului este dintre cele mai serioase, și trebuie să ne pună în gradă. Capitolul 3 din Epistola a doua a lui Petru face o descriere detaliată a acestor batjocoritori: „Cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor poftes și spunând: „Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației”. Aceștia nu sunt, așa cum am putea crede, oameni care glumesc despre orice și iau în râs lucrurile divine; acest gen de spirit era la modă, cam cu un secol și jumătate în urmă. Batjocoritorii zilelor de pe urmă sunt batjocoritori serioși care resping Cuvântul lui Dumnezeu în numele științei și rațiunii și nu consideră demn de a fi crezut decât ceea ce văd. Ei cred în eternitatea materiei, pentru că ea nu s-a schimbat „de la începutul creației”. Dacă mărturisesc uneori o înaltă stimă pentru Persoana lui Isus Hristos, ca personaj istoric și autentic pentru ei cariera Lui s-a terminat la moarte. Ei resping prin urmare promisiunea venirii Lui.

Aceștia sunt oameni „care se despart, oameni naturali, neavând Duh” (v.19). Când scria Iuda, Adunarea creștină încă trăia ca un întreg, cuprinzând oameni care se despărteau. Nu uitați, dragi prieteni, că sunt două feluri de despărțire, una aprobată de Dumnezeu, cealaltă condamnată de El. Prima este despărțirea de lume, după cum este scris: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6:17,18). Cealaltă este

despărțirea de acești „oameni naturali neavând Duh”, *din mijlocul creștinilor*. Ei se strecuraseră printre credincioși, fără a fi credincioși, și formau în mijlocul lor secte ale pierzării, luând parte la mesele lor de dragoste și corupând mediul în care se introduseseră, și care nu ar fi trebuit niciodată să îi primească.

Epistola întâia a lui Ioan ne arată o a doua fază a despărțirii de acești oameni: „Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi; pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu toți sunt dintre noi” (1 Ioan 2:19). Datorită oricărui creștin, în ziua de azi, este a fi despărțit de ei – de a nu-i primi în adunarea credincioșilor și de a nu se alătura lor pe terenul pe care îl ocupă. Așa stau lucrurile? Vai! influența vătămătoare a oamenilor „naturali, neavând Duh”, este tolerată și acceptată astăzi în mediul mărturisirii creștine!

După ce ne-a avertizat, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă, și enumeră resursele noastre, în prezența acestei stări de lucruri. Regăsim aici adevărul prețios, despre care am vorbit deja, că Dumnezeu poate fi desăvârșit glorificat de ai Lui în mijlocul unei creștinătăți stricate. „Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă pe credința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt...” (v.20). Primul îndemn este să ne zidim pe credința noastră preasfântă, pe cea care a fost „dată sfinților odată pentru totdeauna” (v.3). Este evident, am zis noi, că nu ne putem zidi pe săraca temelie a ceea ce se găsește în inimile noastre în timp ce această credință, învățătura creștină, conținută în Cuvântul care ne-a fost încredințat, este preasfântă, pentru că Domnul vrea în acest mod să ne despartă cu totul de lume, pentru El. „Sfințește-i prin adevăr, zice Isus, Cuvântul Tău este adevărul” (*inexact*). Aceasta este prima noastră resursă pentru a-L glorifica pe Domnul.

Al doilea îndemn este: „Rugându-vă prin Duhul Sfânt”. Dacă Dumnezeu ne sfințește pentru El, prin Sfintele Scripturi, El o face și prin rugăciune. Aceasta din urmă exprimă dependența noastră de Dumnezeu. Prin rugăciune ne apropiem de El și îi prezentăm nevoile noastre. Intrăm astfel în relație directă cu El în viața noastră zilnică, numai că rugăciunea, pentru a fi eficace, trebuie să fie prin Duhul Sfânt. Astfel, suntem sfințiți, despărțiți pentru Dumnezeu, mai întâi prin Cuvânt, apoi prin exercițiul obișnuit al rugăciunii.

Al treilea îndemn este de cea mai mare importanță: „Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu”. Duhul Sfânt a turnat această dragoste în inimile noastre și noi trebuie să ne păstrăm în ea,

veghind să nu lăsăm să intre în sufletele noastre nici cel mai mic lucru care să-i strice bucuria.

Al patrulea îndemn este să așteptăm „îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața eternă” (v.21). Aceasta este speranța creștină. Întreg pasajul conține trei trăsături caracteristice ale copilului lui Dumnezeu, atât de des menționate în Noul Testament: credința, dragostea și speranța. Aceasta din urmă este la fel de importantă ca celelalte două; ea așteaptă viața eternă în care, numai îndurarea Domnului nostru Isus Hristos ne poate introduce. Viața eternă nu este aici, ca în scrierile lui Ioan, lucrul pe care îl posedă creștinul, ci cel în care va intra, în timp ce nu se bucură de ea aici jos decât în mod nedesăvârșit.

Remarcați că, în aceste două versete, resursele noastre constă în raporturile noastre cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Dar mai avem, ca și creștinii, datorii față de cei care se împotrivesc și *datorii* față de frații noștri: „Și de unii aveți milă, făcând o deosebire; iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămașa pătată de carne” (v. 22, 23). Cât despre batjocoritorii care se împotrivesc, precum Satan, stăpânul lor, se împotrivesc odinioara arhanghelului Mihail, trebuie, ca acesta, să îi muștrăm zicându-le: Domnul să vă mustre! De aici înainte este inutil să încercăm să îi convingem. Suntem în timpul despre care se zice: „Cine este nedrept să continue nedreptatea; și cine este întinat să se întineze în continuare” (Apocalipsa 22:11). Dar sufletele fraților noștri se pot lăsa amăgite de acești oameni care raționează și de învățăturile lor false care lovesc în Cuvântul lui Dumnezeu și în Persoana Mântuitorului. Ce avem de făcut pentru ei? A-i salva cu teamă, smulgându-i din foc. Un creștin a comparat Epistola lui Iuda cu o casă incendiată. Trebuie scoși cu orice preț cei care locuiesc acolo, primejduindu-ți viața; nu trebuie să cruțăm nici un efort, noi care cunoaștem prețul acestor suflete. Trebuie ca ele să își dea seama de pericolul iminent în care se găsesc. Să le salvăm cu teamă. Acesta este scopul nostru principal adresând creștinilor seriosul avertisment conținut în aceste pagini.

În ceea ce privește, dacă vrem să fim folositori altora, să învățăm să urim „chiar cămașa pătată de carne”, să evităm orice comunicare cu o mărturisire impură (veșmântul este emblema mărturisirii) despre care ne vorbește această epistolă și pe care o numește întinarea cărnii (conform Apocalipsa 3:4). Astfel că, în Epistola a doua către Corinteni, după ce a vorbit de obligația, ca familie a lui Dumnezeu, de a fi despărțiți de lume, apostolul adaugă, cu privire la mărturia noastră individuală: „Să ne curățăm

pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu” (7:1).

Dumnezeu să dea ca toți scumpulii Săi copii să înțeleagă aceste lucruri, și ca fiecare dintre ei să se întrebe: Ai trăsăturile, recomandate de această epistolă, în vederea timpului prezent? Dacă nu putem răspunde la această întrebare printr-un da afirmativ, nu ar trebui să fim profund umiliți că manifestăm atât de puțin ceea ce ne recomandă Domnul?

Totuși, dacă nu am știut să ne păzim de influențele vătămătoare care ne înconjoară, mai avem o resursă: *ne rămâne Dumnezeu*. Numai El este capabil să ne păzească. Să avem încredere în El, căci, nu-i așa, nu putem avea încredere în noi. „Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie...” (v.24).

Nu este minunat că această epistolă, tablou al desfășurării irezistibile a răului în zilele de pe urmă, ne arată în același timp posibilitatea de a fi păziți de orice pas greșit, pe o cale presărată cu piedici și curse? Ea ne încurajează prin siguranța că Dumnezeu este capabil să împlinească desăvârșit ceea ce noi suntem incapabili să facem, și să ne așeze, pentru eternitate, fără vină înaintea gloriei Sale, cu mare bucurie. Ce încurajare în aceste cuvinte! Cât este de prețios că ne sunt adresate pentru timpul actual, și nu pentru un timp în care totul era relativ în ordine. Ce bine de a-ți putea spune: puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, nu se lasă schimbată de împrejurări și cu atât mai mult se glorifică cu cât se desfășoară într-un timp de dezolare morală și de ruină. Cu cât crește apostazia, cu atât mai mult este necesar să nu avem nici o încredere în noi înșine, ci să ne sprijinim pe Cel care vrea să ne păzească și să ne introducă în bucuria eternă a gloriei Sale.

„Singurul Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin” (v.25). Nu găsiți nici o epistolă a Noului Testament în care lauda pentru Dumnezeu Mântuitorul să se reverse atât de măreț ca în această epistolă a lui Iuda. Nu numai că umblarea noastră Îl poate glorifica pe Dumnezeu în acest timp înșelător, ci vom aprecia cu atât mai mult gloria Lui când ne vom găsi în împrejurările cele mai dificile. Numai faptul de a păstra Numele Domnului nostru Isus Hristos, și de a nu-L renega, când este atacat din toate părțile, ne califică pentru a înțelege această glorie și a o celebra, și ne dă presimțirea marii reuniri cerești, în care cuvinte asemănătoare acestora, vor fi pronunțate în jurul tronului: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul

nostru, să primești gloria și onoarea și puterea” (Apocalipsa 4:11). Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!” (5:12). „A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!” (5:13).

Dragi frați și surori, Dumnezeu să facă să ne intereseze foarte mult aceste lucruri, să nu ne facem iluzie cu privire la felul zilelor pe care le trăim și să ascultăm îndemnurile acestei epistole!

Astfel, în loc de a arăta o indiferență vinovată cu privire la rău, sau de a ne descuraja, vom umbla din ce în ce mai bine, având cu noi puterea lui Dumnezeu, gata să ne conducă, să ne susțină și să ne păzească de cădere, până la venirea glorioasă a Domnului nostru Isus Hritos! Amin.